

2773

6

375

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΥΣ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΤΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΥΠΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Σ. ΖΕΡΒΟΥ.

«Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν
καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰησοῦ»
(Σοφ. Σολομ.)

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς,
Σεβαστόν μοι ἀκροατήριον!

Ἐὰν ὁ εἰς τὸν βίον εἰσερχόμενος ἄνθρωπος παρασκευάζεται ἵνα παλαίῃ πρὸς μυρίας περιπετείας καὶ ἀντιδράσεις, αἵτινες πανταχόθεν συρρέουσαι, κατὰ κλύουσιν αὐτὸν, καὶ οἶωνε συνομνύουσιν ὅπως παρεμβάλλωσι κώλυμα εἰς τὰς βουλάς αὐτοῦ καὶ τὰς προσπάθειάς, δὲν καθίσταται ἄρα γε ἄξιος ἐπαίνου καὶ ὀχυρασμοῦ, ὅστις, καθάπερ δεξιὸς ναύκληρος, ἀντιστῆ γενναίως, καὶ σώως ἐξέλθῃ τοῦ ἀνίσου ἀγῶνος, ὑπερπηδῶν διὰ τῆς συνέσεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀναγκαιώσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ προορισμὸν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ νὰ ματαιώσῃ; ὁ τοιοῦτος οὐ μόνον ζῶν διδακτικώτατον γίγνεται παράδειγμα, ἀλλὰ καὶ μεθιστάμενος ἀπολαύει τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ ἐπαίνου, διότι ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων παγίδων τοῦ βίου, οὐδόλως παρεξέκλινε τῆς εὐθείας ὁδοῦ, οὐδέποτε ἠθέτησέ τινα τῶν ἠθικῶν νόμων, οἵτινες τοσοῦτω στενῶς συνδέουσι τὸν ἄνθρωπον μετὰ τῆς Θεότητος.

Καὶ τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ συμπολίτης ἡμῶν Γεώργιος ὁ Πετριτσόπουλος, οὗπερ τὸν νεκρὸν σήμερον βρυνπενθοῦντες καὶ πολυδάκρυες προπέμπομεν εἰς τὸν τάφον. Τοιοῦτου συμπολίτου προσέρχομαι ὅπως διὰ τῆς ἀσθενοῦς μου φωνῆς καὶ τοῦ ἀτέχνου λόγου, ἀναφέρω ἐν περιλήψει τινὰ τῶν κατὰ τὸν βίον, εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ καθήκοντος ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ φίλου κλυόμενος.

Ὁ Γεώργιος Πετριτσόπουλος ἐγεννήθη ἐν ἐποχῇ δουλείας καὶ ταπεινώσεως διὰ τὴν φιλότιμην Πατρίδα, τούτέστι περὶ τὴν δύσιν τοῦ παρελθόντος δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἔσχε δὲ γεννήτορας εὐπατρίδας, εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους, οἵτινες ἀναθρέψαντες τὸν φίλον υἱὸν διὰ τοῦ γάλακτος τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐξεπαιδεύσαντο, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀναστοτώσεως, διότι τότε, ἐνεκὰ τῆς ἀνά πᾶσαν, σχεδόν, τὴν Ἑῶν ἐπιπολαζούσης δουλείας, οὐδ' ἐνταῦθα ἠδύνατό τις νὰ τύχῃ τελειότερας ἐκπαιδεύσεως, διόπερ καὶ ὁ Πετριτσόπουλος ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα μαθήματα, ὡς παρὰ τῶν τότε Ἑλληνιστῶν προσηγορεύοντο.

Τὴν οὐχὶ εὐρεῖαν ὁμῶς ταύτην παιδείαν ὁ Γεώργιος Πετριτσόπουλος ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν συνῶδενε καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τῆς εὐσεβείας πρὸς τὰς σωτηριώδεις ἀρχὰς τῆς ἡμετέρας πίστεως, ἡ γνώμονα χρώμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν προέκοπτον καὶ ἠτύχουν, ἡμεῖς δὲ οἱ μᾶλλον ἐκείνων νομιζόμενοι πεφωτισμένοι καὶ πε-

πολιτισμένοι, ταύτην ὑπολαμβάνοντες, ὡς ἀπόρροισιν ἀμαθείας ἢ φανατισμοῦ, βρυτάταις συμφοραῖς περιπίπτομεν, μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἐρχόμενοι, οὕτω ὁμῶς πράττοντες, πλανώμεθα πλάνην τὴν ἐσχάτην, διότι, «ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου,» κατὰ τὸν Σολομῶντα.

Τὴν πρὸς τὰ θεῖα ὁμῶς εὐσεβείαν ὁ Πετριτσόπουλος κορωνίδα ἠγούμενος πάσης ἀρετῆς, ἐκ νεαρᾶς ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διστάζων ν' ἀναδεχθῇ τὸ μέγα τῆς ἱεροσύνης ὑπόργημα, καὶ δικτί; διότι ἐστάθμιζε καλῶς τὴν εὐθύνην, διῆγε δὲ τὸν βίον μακρὰν τῆς κοσμικῆς τύρβης, προσπαθῶν, ἵνα, κατὰ τὸ αὐτῷ ἐνόν, καταστῆ ὠφελίμος τῇ ἑαυτοῦ Πατρίδι, διὸ καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, συνέστησεν ἐνταῦθα ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον, ὅπερ λίαν ἐπιδεξίως διευθύνας ἐφ' ἱκανὰ ἔτη καὶ καταβαλὼν ἀτρυτὸς κόπους, ὅπως τοῦτο παράσχη ὅσον ἐνεστί λαμπροτέρους καρπούς, διὰ τῆς ἠθηκῆς μᾶλλον, ἢ τῆς διανοητικῆς τῶν προσερχομένων παιδῶν μορφώσεως, παρέδωκε, κατὰ τὸ βαθὺ γήρας τοῖς εὐπαιδευταῖς ἀνεψιοῖς, οἵτινες πιστῶς τὰ ἔγνη καὶ τὴν μέθοδον τοῦ Θεοῦ ἀκολουθοῦντες, διατηροῦσιν αὐτὸ ἀκμαῖον ὑπὸ τῆς ἄμεσον αὐτῶν ἐπιτήρησιν.

Καὶ ἀληθῶς, κύριοι, τίς εὐτυχῆσας ν' ἀκούσῃ παρὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀγαθοῦ διδασκάλου τὰς ἀρχὰς τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἀνατροφῆς, δὲν θέλει ρίψει ἐν εὐγνωμοσύνης δάκρυ σήμερον ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ αὐτοῦ τάφου;

Ὁ Πετριτσόπουλος, κύριοι, ἰδίαν ἀκολουθῶν μέθοδον, βασιζομένην εἰς πολυετὴ πείραν, κατὰ τὸ πολύμοχθον ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου εἰς οὐδὲν ἄλλο προσείχε τὸν νοῦν, ἢ εἰς τὴν ἠθικὴν διάπλασιν τῶν νεκρῶν διδασκομένων, οἵτινες, καθάπερ ἀσθενῆ φυτὰ, χρίζουσιν ἀόκνου καλλιεργείας καὶ ἐπιτηρήσεως, καὶ ὁμῶς πόσον δύσκολον, κύριοι, καθίσταται νὰ μορφώσῃ τις τὰς καρδίας ταύτας. Τοῦτο ὁ Πετριτσόπουλος ὑπὲρ πάντα ἄλλον, κατόρθωσε, διότι εἰς τοῦτο, καὶ τοῦτο μόνον ἐνδελεγῶς ἠσχολεῖτο.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις γενώμενος ὁ ἡμέτερος συμπολίτης Γεώργιος ὁ Πετριτσόπουλος, ἀπέτισε, πλήρης ἡμερῶν τὴν κοινὴν ὀφειλήν, καὶ ἡ μὲν οἰκογένεια αὐτοῦ ἀπώλεσεν ἀγαθὸν συγγενῆ, ἡ δὲ κοινωνία ἐστερήθη διδασκάλου ὠφελίμου καὶ φίλου ἀχραινοῦς.

Ἄπιθι, τοῖνον, ὦ ἀγαθὴ ψυχῇ, τοῦ Γεωργίου Πετριτσόπουλου εἰς τὰς Οὐρανίους σκηνάς, ἀγνή ὡς ἡ τιμῆ, καὶ ἀκερναία ὡς τὸ καθήκον, ὅπως λάβῃς παρὰ τοῦ ἀγνοθέτου Ἰησοῦ τὸν ἀνήκοντά σοι στέφανον, διότι «τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας».

Μακαρία σου ἡ μνήμη—Γαίαν ἔχοις ἑλαφρᾶν.

Ἐν Κερκύρα, τῇ 12 ἡ Ἰουνίου 1871.

Αρ. Εἰσ. 541
VI 67